

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΟΣΜΑΣ, Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΑΛΟΝ ΑΛΛΑΣ

Ἄν ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἠμολόγημα πρὸς τὸν Ἅγιον Κοσμὰ τὸν Αἰτωλὸ ἀραιφθεῖ ἡ δύναμις τῆς ὀρθοδόξου βιωτικῆς καὶ ὁμολογίας του, τὸ ἠμολόγημα τοῦτο καὶ ὁ ἐπαυκὸς πρὸς αὐτὸν κατατάξις ἕνας ἀνάλατος ἄρτος ἡ ὅπως λέγει τὸ Εὐαγγέλιον «ἀνάλονον ἄλλας» (Μάρκ. β' 50).

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔλαβα γνώμην γὰρ δύο ἐπιστολές, ποὺ εἶναι καταχωρημένες στὸ περιοδικό «Τὰ Νιάτα» ποὺ ἐκδίδεται στὴν Ἀθήνα (φ. Σεπτ. – Οκτ. 2009, σελ. 168) καὶ διαλέγονται διὰ τὴν μὴ ἐγκυρότητα τῆς προφητείας τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ «τὸν Πάπαν να καταράσθῃ, διότι αὐτὸν θὰ εἶναι ἡ αἰτία» (Συλλογὴ Καντ. 90).

Τὶς ἐπιστολές αὐτές ἀναδημοσίευσεν τὸ περιοδικό «Ἔπιθα» (φ. 683/Ἀπριλίος 2010). Κάποιος γνωστὸς μου μὲ ἔδωσε τὸ φύλλο τοῦτο καὶ με ὤθησε νὰ γράψω ἕνα ἄρθρο σχετικά μὲ αὐτὸ τὸ θέμα, διότι γνωρίζω ὅτι ἕως ἀσφαλῆς ἰδιαιτέρα με τὶς Προφητείες τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ στὴ μελέτη μου «*Οἱ Προφητείες τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ μέσα στὴν Ἱστορία*» (2004, σέκ. «Τῆνος»). Σκέφθηκα μάλιστα ἀπὸ ἀπὸ τὸν πρῶτον ἄρθρο νὰ δημοσιευσθῆ στὸ περ. «Χριστιανικὴ Βιβλιογραφία» (ἐνεκα τῆς συνεργασίας μου διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν βιβλίων μου μὲ τὸν ἐκθ. οἶκο «Τῆνος») ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλες χριστιανικὲς ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ καὶ τοῦτο, διότι αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸ μου ὑπερχωμένον ἀπέναντι τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, τοῦ Ἰσαποστόλου καὶ Διδάχου.

Κατ' ἀρχὴν ὁ π. Εἰρηναῖος, προκειμένου νὰ ἀμφισβήτησιν τὴν ἐγκυρότητα τῆς προφητείας αὐτῆς τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ, κάνει μιά ἀναφορά στὸς λόγους τοῦ Κυρίου, ὅταν συμπληρῆουν τὸν παλιὸν νόμο: «Ἡκούσασι τὴ ἐρρήθῃ τὸς ἀρχαίους ἀγαπήσειν τὸν πλῆθιον σου καὶ μηήσῃσι τὸν ἑχθρόν σου. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ἀγαπάτε τοὺς ἐχθρούς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταραζόμενους ὑμᾶς…» (Ματθ. ε' 44) καὶ στοῦ Ἀποστόλου Παύλου τὴν διδαχὴ πρὸς Ρωμαίους (β' 14): «εὐλογεῖτε τοὺς διώκοντάς ὑμᾶς, εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταράσθῃ».

Ὅμως ἔσχνα ὁ π. Εἰρηναῖος ὅτι καὶ στὶς δύο αὐτὲς περιπτώσεις θίγονται οἱ διαπροσωπικὲς σχέσεις τῶν χριστιανῶν μετὰ τῶν συνανθρώπων τους. Ἀφορῶν ἀκόμα καὶ στὴ στάσι τῶν χριστιανῶν κατὰ τοὺς διωγμούς ἐναντίον τους, ὅταν θὰ ἄνωγται μίανος σὲ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες, γιὰ νὰ ὁμολογήσουν Χριστόν.

Τὰ ἴδια λέγει στὴν διδαχὴ τοῦ καὶ ὁ Ἅγιος Κοσμάς. Τορίζει τὴν ὀφειλομένη ἀγάπη πρὸς ὄλους, «Ἐλλήνες, Τούρκους, πρὸς κάθε ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπεχώρησι τῆς τῆρῃσεως τῆς Ὀρθοδοξείας Πίστεως, ἔστω κι ἂν ὀδηγηθῶν στὸ μαρτύρι οἱ χριστιανὸν ἐν τῇ πίστι τους». Ὅταν ὄμως πρόκειται καθ' ὀλιονόητος τρόπο νὰ βλαθῇ, νὰ ἀλλοιωθῇ, νὰ δεχθῆ παραφθορά, νὰ νοθευθῇ τὸ ἀποστολικὸ κήρυγμα, τὸ Εὐαγγέλιον ἀλλ. τῆς Ἀληθείας, τὰ πράγματα ἀλλάζονται.

Μήπως δὲν γνωρίζῃ ὁ ἐπιστολόγράφος τί ἔκανε ὁ ἠμολογράφος τῆς ἀγάπης (Α' Κορ. ιβ' 1 κ.ε.) Ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν εἶδε τί κάποιον ἐπέδικων «μεταστρέφαι τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ»; Ἔγραψε

ΕΙΣ ΤΑΣ ΧΕΙΡΑΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ Η ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΜΑΣΩΝΙΚΩΝ ΣΤΩΩΝ

ΣΥΝΕΚΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τὰ μέλη τῆς τὰ ὅποια τολμοῦν νὰ συγκυροσθοῦν καὶ νὰ διαφωτίζων τὸν πιστὸν λαόν). Ἡ στάσις τῆς προβληματίζεται καὶ πικραίνει τὸν πιστὸν λαόν, ὁ ὁποῖος προσεχεται ἀδιαιλεῖπτως διὰ τὴν ὀλικὴν ἐπιαναφορά τῆς Διοικουσίης Ἐκκλησίας εἰς τὰς ὁδοὺς τὰς ὁποίας ἠκολούθησαν συγχρονιστὰς τῆς Ἐκκλησίας μας μέχρῃ πρὶν ἀπὸ δύο, τρεῖς ἢ καὶ τέσσαρις δεκαετίαις.

Ἡ ἀνακοινωσις τῆς ἱ. Μ. Πειραιῶς

Μὲ ἀφορμὴν τὴν ἐξέλιξιν αὐτὴν τῆ Ἱερά Μητροπόλις Πειραιῶς ἐξέδωσε τὴν 21ην Ἰουλίου, τὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσιν:

«Ἀνακοινώνεται ὅτι ἡ αἵτησις ἀκυρώσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Σερα-

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΗΝ ΑΙΡΕΣΙΝ ΤΗΣ ΣΑΗΕΝΤΟΛΟΓΙΑΣ

ΣΥΝΕΚΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τῆς Μυκονίου! Ὅπως μετὰδοθῆκε ἀπὸ τὸ κομποπολιτικὸ αὐτὸ νῆσι (προφανῆς ἡ ἐπιλογὴ του, ὡς τόπου συγκεντρώσεως τους) μεταξὺ ἄλλων ἐμφανίσθησαν νὰ συμμετέχουν καὶ γνωστὸι ἠθοποιοὶ τοῦ Χόλλυγουντ, ἐπιφανῆ μέλη τῆς ὀργανώσεως καὶ χρηματοδότες πολλῶν ἐκδηλώσεων.

Ὁ στόχος τῆς ψευδοθρησκευτικῆς αὐτῆς ὀργανώσεως, ὅπως ἔχει ἐπισημανθεῖ ἀπὸ πολλὰ ἔτι καὶ σὲ μεγάλης δικαιοσυρωπαϊκῆς χάρες (μάλιστα στὴν Γαλλία καὶ τὴν Γερμανία, ὑπάρχει καὶ σχετικὴ νομολογία, ὅσο καὶ αὐστηρῆς ἀπαγορεύσεως κατὰ τῆς ὀργανώσεως), εἶναι νὰ δροῦν κάτω ἀπὸ τὸν μανδύα φιλοσοφικῶν σωματίων, παρασύροντας χιλιάδες πολίτες, εἰδικῶς νέας ἡλικίας, στὸν πῶρον, ἄλλοτε τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, ἄλλοτε τῆς μαγείας καὶ συχνὰ τὸ σατανισμοῦ!

Προτεραιότητα δίδουν πρῶτα, στὴν οικονομικὴ ἐκμετάλλευσή – ἀφαιρῆσι τῶν θυμάτων τους καὶ κατόπιν στὴν ἀλλοίωσι τῶν ἐθνικῶν καὶ θρησκευτικῶν φρονήσεων τῶν Ἑλλήνων, ἔτσι ὥστε νὰ καταστῆ εὐκολότερη ἡ ποδηγήνησις κάθε λαοῦ καὶ πρωτίτως τοῦ Ἑλληνικοῦ, ποὺ τὸν θεωροῦν, ὅτι ἀποτελεῖ σοβαρὸ ἔμπόδιο, στὰ πολιτικοοικονομικὰ σχέδια μακρῶν κέντρων τῶ ἐξωτερικοῦ. Ὅλα τὰ ἀνωτέρω ὅπως καὶ πολλὰ περισσότερα ἔχουν ἴδη ἀποδείξει, ἀπὸ ἐπισημένους δικαστικὰς ἐρευνὰς (καὶ στὸ ἐξωτερικὸ) καὶ κατάχρησι μεγάλου ὄγκου ὀλικού τῆς ὀργανώσεως, ποὺ ποὺ πολὺ περισσότερο σὲ συντονισμένους ὁμάδες παρακολουθῆσεως πολιτῶν καὶ πολιτικῶν, παρὰ σὲ τάχα θρησκευτικὰς ἢ φιλοσοφικὰς συνάσεις! Ἡ εἰσαγγελικὴ παρέμβασις ποὺ δεκαεννιάετες περίπου, ἐφέρε στὸ φῶς, φοβερά στοιχεῖα γὰ τὴν ἐπιχειρούμενη διάρρησι τῆς Χώρας μας, ἀκόμα καὶ σὲ πολὺ εὐαί-

στους Γαλάτες (Γαλ. Α' 7–10): «εἰ τὴς ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὁ παρελβετε, ἀνάθεμα ἔστω». Ἀναθεμάτος. Τὴν ἀγάπῃ ἔλωσι ἢ μῆπως δευφάλαξ τὴν ἀκεραϊότητα τῆς πίστεως δι' ἀναθήματος; Μόνον κατάρα εἶναι τὸ ἀνάθεμα!

Καὶ τοῦτο διότι τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων ἦταν Πνευματικὴφορὸν «...ἡ δὲ τοῦ Πνεύματος βλασφημία

Ἰγὸ Εὐθυμίας Μοναχῆς, Ἰγουμένης ἱ. Μονῆς Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, Θέρμου Αἰτωλοακαρνανίας

οὐκ ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις» (Ματθ. β' 31). «Ὅκ ἀφεθήσεται» ἡ διαστρεφὴ τῆς Ἀληθείας.

Ὁ ἴδιος πάλι Ἀπόστολος δίδει ἐντολή στὸν μαθητὴ τοῦ Ἀποστόλου Πίτο: «αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοθεσίαν παραίτου, εἰδὼς ὅτι ἐξεστραπεί τὸ τοιούτου καὶ ἀμαρτάνει ἄν αὐτοκατάκριτος» (Τίτ. ι' 10). «Ὅκ ἀνέγωνται εἰς ἐπιθήσει» ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν Ἐλύμας ὁ Μάγος ἐμπόδιζε τοὺς Ἀποστόλους Βαρνάβη καὶ Παῦλον νὰ κηρύξουν τὸν Ἐυαγγελισμό τὸν ἀνήπαυτον Σέργιο Παῦλο, ποὺ εἰήτησε νὰ ἀκούσιν τὸν λόγο τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος; Ἀφοῦ τὸν ἤλεξε πρῶτα ὅτι «διαστρέφει τὰς ὁδοὺς τοῦ Κυρίου τὰς εὐθείας» προσέθεσε: «καὶ νῦν ἰδοὺ χεῖρ τοῦ Κυρίου ἐπὶ σε καὶ ἐστὶ τυφλός, μὴ βλέπων τὸν ἥλιον... καὶ ἐπέσει ἐπ' αὐτὸν ἀγλῆς καὶ σκότος...» (Πρ. ιγ 4–13).

Καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ὅταν καταδικάσει εἰς ἀπίαν τὸν Σίμωνά τὸν μάγο, διότι τὴν δωρεάν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐθέσεως «διὰ κλημάτων κτάρθαι» (Πρ. ιγ 20 κ.ε.), ἀγάπῃ δὲν εἶχε ἢ ὤφειλε νὰ διαφύλαξῃ ἀλώβητη τὴν Κυριακὴ ἐντολή πρὸς τοὺς Ἀποστόλους; (Ματθ. ι' 9 κ.ε.). Προσηγείη πάντα ἡ ἀκεραϊότης τῶν δογμάτων τῆς Πίστεως. Ἡ, ὅταν ὁ ἴδιος ἐπιτρέψῃος διὰ θαύματα τὸ ζεῖγιο Ἄνιανα καὶ Σαπφείρας, ἐπειδὴ ἐπέουθεν εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, (Πρ. ε' 1–12) τὸ ἔκανε ἀπὸ ἔλλειψι ἀγάπης;

Διὰ τὴ διαφύλαξί τῆς Ἀληθείας οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι κατεδικάσαν τὸν αἰρετικὸς τῆς ἐποχῆς τους. Διὰ τὴν διαφύλαξί τῆς Ἀληθείας (Ὀρθοδοξείας Πίστεως) κατεδικάσαν οἱ ἱ.Συνδοιοὶ ὄλους τοὺς Αἰρετικὸς (Διδόσκουρο, Σεβέλλιο, Σεβήρο, Νεστόριο, Ἀρειο καὶ λοιποῖς). Ἀκόμα καὶ συγγράφει ἀποκλίνουσας ἀπὸ τῆς Ὀρθοδοξείας Ἀληθείας, διάφορες διδασκαλίαι, ποὺ νόθεναν τὴν παραδοθεῖσα διὰ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων πίστι, κατεδικάσαν οἱ Οἰκουμηνικὲς ἢ καὶ οἱ τοπικὰς Συνδοιοί.

Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ Ἅγιος Νικόλαος κατὰ τὴν Α' Οἰκουμηνικῇ Σύνοδῳ ἐρρήματον τὸν Ἀρειο. Τὸ μεγαλύτερο ράπισμα ὄμως τοῦ ἐθέωσε ὁ Θεὸς μὲ τὸν τρόπο, ποὺ ἐτελέωσεν τὴ ζωὴ του.

Ἡ «κἀτάρα» λοιπὸν διὰ τὸν Πάπα, ποὺ διδάξει ὁ Ἅγιος Κοσμάς, δὲν εἶναι ἔλλειψι ἀγάπῃς ἀλλὰ ὄθησι διαφυλάξεως ἀλώβητου τοῦ Ἀποστολικοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος τῆς Ὀρθοδοξείας Πίστεως τῆς Μίαις Ἐκκλησίας.

Αὐτὲς οἱ ἐνότασις δείχνουν μόνον φιλοπατικὸντα φρονήματα, τὰ ὁποῖα εἰς ἄλλοι τὰ γνωρίζασιν σὲ διάφορες καταστάσεις, τὸν προημυνημάτων «τὸν χολασμοῦ»...

Ἄλλο ἕνα σμῆμα, ποὺ ἐνόηχλισε τὸν πρῶτον ἐπιστολόγραφο, εἶναι ἡ καταγραφὴ τοῦ χειρογράφου τῆς Διδάχῆς τοῦ Κώδικος 29 τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης, τὸ ὁποῖον ἀναφέρειται ὅτι ὁ ἕνας Ἀντίχριστος εἶναι ὁ Πάπας καὶ ὁ ἄλλος «αὐτὸς ποὺ εἶναι πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας», δηλ. ὁ Μωάμεθ–Τούρκος. Καὶ δὲν ἀποδέχεται τὸ

πρῶτο μέρος τῆς προτάσεως, διότι ἴδιθεν ἔχει προσεθεῖ ὅτι ἄν τὸν ὀρώρων, διότι ὅπως σημειώμεν, ἡ διδαχὴ ἔχει ἀπὸ μνήμης γραφῆ μετὰ 30–40 χρόνια.

Δὲν μοῦ λέτε, τὰ ἱστορικὰ γεγονότα, ποὺ κατὰγραφῆσαν στὴν ὀπιθεῖποτε ἱστορία, κατεγράφησαν τὴν ὥρα τῆς ἐξελέλιξιν τῶν διαφόρων γενοντῶν (πολέμων κ.λπ) ἢ ἐκ τῶν υστερώων; Ἡ ἱστορία λοιπὸν βελτίζεται στὴ μνήμη καὶ στὴν παραδόσι τῶν γενοντῶν, ποὺ γράφθηκαν λίγῃ ἢ πολὺ μεταγενέστερα ἀπὸ μνήμης ἢ ἀπὸ παραδόσι ὅτι ἀπὸ κάποια στοιχεῖα ποὺ διαφυλάχθησαν σὲ ἀρχαία κ.λπ. Ἐτσι γράφθηκε ἡ ἱστορία ἀπὸ ἀρχαϊοτάτων χρόνων. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ τὴν συγγραφῆ τῶν τεσσάρων Ἱερῶν Εὐαγγελίων. Σαράντα χρόνια μετὰ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου ἐγράφη ἕνα ἐξ αὐτῶν καὶ ἀκολουθήσει ἡ συγγραφὴ τῶν λοιπῶν Εὐαγγελίων, διὰ τῆς Πνευματικὸκινήτησ γραφίδος τῶν Ἁγίων Εὐαγγελιστῶν, αὐτοπτῶν μαρτύρων τῆς Ἀληθείας.

Σχετικὰ πρὸς τὴν συγγραφὴ ἢ, καλύτερα, καταγραφὴ τῶν διδαχῶν τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ θέλω νὰ σημειώσω ὅτι αὐτὴ ἔγνε ἀπὸ τοῦς ἄμεσους μαθητῆς τοῦ Μεγάλου Διδάχου, ἐνόμως αὐτὸς διδάσκε. Εἶναι γνωστὸ δὲ τὸ ἱεραποστολικὸ «καρβαίνῃ» τῆς ὀργανωμένης ἱεραποστολῆς τοῦ Ἰσαποστόλου, μαζὶ με ὅσα ἄλλα πράγματα τεμετέφερ, χρῆσιμα γὰ τὴν ἀποστολικὴν ἐργασία τοῦ Πατροκοσμᾶ, μετέφερε καὶ χαρτί καὶ μολύβδι, ποὺ ὁ Ἅγιος τὰ εἶνε σὲ μαθητῆς τὸν γιὰ τὴν καταγραφῆ. Ζηλευτὴ ὀργάνισι ἱεραποστολικὸν σταθμόν! Πρέπει δὲ ὁ ἴδιος νὰ ἐλεγεῖ τῆς ἄμεσας αὐτῆς καταγραφῆς, οἱ ὁποῖες στέλτανον γιὰ νὰ διαβαστοῦν σὲ διάφορους ἱ. Ναοῦς τῆς Στερεᾶς καὶ τῆς Πελοποννήσου, ὅπως μὰς πληροφοροῦσι ὁ Σάβας, Μάλιστα ἀπὸ τὰ Γενικά Ἀρχεῖα τοῦ Βενετικοῦ Κράτους μαθαίνομεν πὺς ἕνα τέτοιο γραπτὸ κήρυγμα τοῦ Διδάχου κάποιαι καταγραφῆς κατόρθωσε ὁ Προβλεπὸν τῶν Ἰονίων νῆσων νὰ μὴ διαβασθῆ σὲ ἱ. Ναὸ τῆς Πρέβεζας. Οἱ Βενετοὶ δὲν ἐπέτρεπαν στὸν Διδάχῃ νὰ πλῆρασι στίς κτίσεις τους, εἶαν μάλιστα βάλει κατάσκοπον, τὸν Ἄνδρεα Μαριανὸν τὸν Κερκυραῖο, νὰ τὸν δολοφονήσῃ. Προσπάθησε ἐπὶ διετία, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερε, μόνον βρῆκε καὶ παρέδωσε μὰ καταγεγραμμένῃ διδαχῇ τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ στὸν Βενετὸν, ποὺ εἶναι καταχωρημένη σὲ τὸν Ἰόνων Ἀρχεῖο.

Μάλλον τοὺς ἐνόουλιος ἡ περὶ Πάπα προφητεία–διδαχὴ τοῦ Ἰσαποστόλου. Ἀπὸ τὰ ἴδια Ἀρχεῖα ἀντλοῦμε πληροφορίας διὰ τὴν ἐξαιρετικῆς τέχνης διδαχικῆ ἱκανότητι τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ.

νὰ δικασθῆ ἐνώπιον τοῦ Δ' τμήματος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας τὴν 17ῃ Μαΐου 2011.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφεὶμ ὀθεονάρως ὑπερασπίζεται τὴν ἀνεξίθρησκείαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς ἐπινοήσεως τῶν συμπολιτῶν μας, ἀλλὰ εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν ὤφειλε ἐκ τῆς θέσεώς του νὰ ζητήσῃ τὸν πασιὸν τῆς ἐξαπατήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τῆς καλυψέως τῆς Ἰθρησκείας τοῦ Μασσωνισμοῦ – Ἐσοφορισμοῦ ἀπὸ τὴν ψευδειγράφου ἔννοιαν τοῦ δήμου «κοινωνιφελοῦς ἱδρυμάτων ἐνδεῶν καὶ ἀπόρων παιδων».

Ἐπομένως θὰ ἀποδεχθῆ ἐάν ὄντως ἡ Δικαιοσύνη τῆς Πατρίδος μας εἶναι ἀδεδεμετος ἢ ὑποτελής εἰς τὰ διεστικτικὰ κέντρα προωθήσεως τῆς πανθρησκείας τοῦ Σατανισμοῦ.

Ἐκ τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως».

ου, γιὰ τὸν μεγάλο ἀριθμὸ ἀκροτῶν τοῦ (6.000, 10.000, 11.000, 15.000 ἀνθρώπων) καὶ γιὰ τὴν ἐπίδραση ποὺ εἶχε στὰ πλῆθῃ. Τὰ σαγινευε. Ὁ τὸις ζήτηστος τὸ ἔκανον παρευθῆς. Ὁ Ἅγιος Κοσμάς συμνηρῶς πάντα κοντά του μιά ἄτυπη Σχολὴ Ἱεροκρυκῶν, τὰ μέλη τῆς ὁποίας μόνιμα τὸν ἀκολουθοῦσαν, γιὰ νὰ μαθαίνουν νὰ κη-

βαλιέουσε τον ἀπὸ τὸ κεφάλι. Καὶ διὰ νὰ μὴ κολασθοῦμεν, τὸ θεὸς τοῦ Τούρκου καὶ τὸν ἔχει ὁ ἑαυτὸν σκόλων νὰ μὰς φυλάξῃ».

Ἐπαίνερχομαι στὴ διδαχὴ τοῦ Κώδικα 29 τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης. Ποτεῦμα πὺς ὁ πάπα–Στάμος ἐκ Κλαυοῦς Καλαμπάκας διάβασε, μετὰ τὸ θάνατον τοῦ Ἁγίου, κήρυγμα–διδαχὴ τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ ἀπὸ καταγραφῆ, ποὺ εἶχε γίνε κατὰ τὴν διάρκεια τῆς διδαχῆς, ποὺ ἔκανε ὁ Διδάχης, ὅταν πέρασε ἀπὸ κείνα τὰ μέρη. Ἡ καταγραφὴ ἔγνε εἶτε ἀπὸ τὸν πάπα–Στάμο εἶτε ἀπὸ καταγραφῆ μαθητῆ τοῦ Ἁγίου. Τὰ δύο σημειώματα ἀνήκουν στὸν πάπα–Στάμο?

Ἀπὸ τὴν ὠραία φιλολογικὴ ἐργασία τοῦ κ. Ἰωάννου Μενουνοῦ βλέπομε πὺς ἡ διδαχὴ αὐτὴ συγγενεῖ με τὴν 7 διδαχὴ ἐκδόσεως Ἀποστολῆς, μὲ τὸ χειρόγρ. 12 Λευκοπηγῆς καὶ ἄλλους κώδικες.

Τὴν φιλογολικὴ ἐργασία τοῦ Ἰω. Μενουνοῦ «Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ Διδάχῆς καὶ βιογραφία» (2002 Ἀθήνα, ἐκθ. «Ἀκριτάς») χρησιμοποίησαμε καὶ ἐμεῖς στὴ βιβλιογραφία μας γιὰ τῆς ἐργασίας, ποὺ κάναμε γιὰ τὸν Ἅγιον Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλο.

Ὅμως Ἐσφνικὸ ὁ β' ἐπιστολόγράφος, ὁ κ. Ἰωάννης Μενουνοῦς ὄμως ἐκλήτητε, διότι μὰς λέγει ὅτι σχετικά με τὴν διδαχὴ τοῦ Ἁγίου περὶ Πάπα [δηλ. ὅτι ὁ ἕνας ἀντίχριστος εἶναι ὁ Πάπας καὶ περὶ τῆς Προφητείας «τὸν Πάπα νὰ καταρίσει» κ.λπ] υποψιάζεται ὅτι φέρει ἐπιπρόσθετα μεταγενέστερα στοιχεῖα καὶ μάλιστα θαυολογικὴ παρέμβασις στὸ κείμενον τοῦ Ἀρχιμανδρίτη (τότε) πατρὸς Ἀγουσίνουτου Καντιώτη, ποὺ μετέπειτα Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φλωρίνης. Καὶ ὄμως δὲν εἶναι ἔτσι.

Ἡ προφητεία αὐτὴ ὑπάρχει σὲ πολὺ παλαιὰ συλλογὴ προφητειῶν τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ. Εἶναι καταχωρημένη καὶ μάλιστα περισσότερο ὀλοκληρωμένη ἀπὸ τὴν ἐν Ἰόνων προφητεία τῆς συλλογῆς 90 Καντ. Βρίσκειται στὴ συλλογὴ τοῦ Ἀλβανικοῦ χειρογράφου (β'δ) Ἀλβ'. Ὁ Πάπα νὰ τὸν καταρίσει, γιὰ αὐτὸν θὰ εἶναι αἴτιος τοῦ χολασμοῦ τοῦ τόπου».

Τὶς προφητείες τοῦ Ἀλβανικοῦ χειρογράφου τῆς ἀνακάλυψαν σ' ἕνα Ἀλβανικὸ σπίτι στὸ Προγογιτὸν τοῦ Κουρβελεσιῶν τῆς Β. Πειραιῶς, τὸ 1941 διὸ ἀξιωματικὸ ἐφεδρῶν, δασκαλοῖ (Ἰω. Τσακαλιῶς ἐκ Μενετινῶν, ποὺ εἶναι καταχωρημένη σὲ τὸν Ἰόνων Ἀρχεῖο.

Μάλλον τοὺς ἐνόουλιος ἡ περὶ Πάπα προφητεία–διδαχὴ τοῦ Ἰσαποστόλου.

Ἀπὸ τὰ ἴδια Ἀρχεῖα ἀντλοῦμε πληροφορίας διὰ τὴν ἐξαιρετικῆς τέχνης διδαχικῆ ἱκανότητι τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ.

Ὁ δὶο ἀξιωματικὸ ρώτησαν τὸν Ζῶλη γιὰ τὸ χειρόγρφο τῶν ὀπθοβόφωλλων καὶ τοὺς εἶπε πὺς εἶναι προφητείες τοῦ Τζιομπαν–Μπαμπᾶ, τὸ 1941 διὸ ἀξιωματικὸ ἐφεδρῶν, δασκαλοῖ (Ἰω. Τσακαλιῶς ἐκ Μενετινῶν, ποὺ εἶναι καταχωρημένη σὲ τὸν ὀπθῶν; ἢ μὰ εἶχε τὸ κείμενον σὲ παλιὰ τουρκικὴ γλῶσσα καὶ ἡ ἄλλη εἶχε τὴ μεταφρασί του στὴν ἀλβανικὴ γλῶσσα.

Ὁ δὶο ἀξιωματικὸ ρώτησαν τὸν Ζῶλη γιὰ τὸ χειρόγρφο τῶν ὀπθοβόφωλλων καὶ τοὺς εἶπε πὺς εἶναι προφητείες τοῦ Τζιομπαν–Μπαμπᾶ, Κοσμᾶ (=τοῦ Μεγίστου Ἀφέντη Κοσμᾶ).

Ἀμέσως οἱ δύο ἀξιωματικοὶ ἔκαναν τὴν μεταφράσι τῶν προφητειῶν αὐτῶν ἀπὸ τὴν ἀλβανικὴν στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα (ὁ Θ. Ἀναστασίου γινώριζε τέλει τὴν ἀλβανικὴ) καὶ τῆς ἴθρα μὰζὶ τους ἑως πολῦτιμο θεασαρό. Παρέδωσαν τὴ μεταφράσι τῶν χειρογράφων τους στὸν καθηγητὴ Κ. Κωνῆτα, ὁ ὁποῖος τὰ δημοσίευσεν στὸ περιοδικὸ τῶν Ἰωαννίνων «Ἡπειρωτικὴ Ἔστια» τὸ 1956 (τεύχος 51–53, σελ. 678–682)?

Ἡ καταγραφὴ τοῦ Ἀλβανικοῦ τοῦτου χειρογράφου πρέπει νὰ ἐγνε στίς μέρες, ποὺ δίδασκε ὁ Ἅγιος Κοσμάς. Ἐλλήνες, Τούρκοι, Ἀλβανοὶ χριστιανὸ καὶ μουσουλμᾶνοι σὲβονταν πολὺ τὸν «Τζιομπαν–Μπαμπᾶ Κοσμᾶ»τὸν πτεπυαν, τὸν θαύμαζαν. Ποῖες μεταγενέστερες μουσουλμᾶνὸς θὰ κατέγραφε στὸ ἱερὸ βιβλίο του, τὸ Κορανίον, τῆς προφητείας ἐνός χριστιανοῦ δασκάλου–προφήτη, ὁ ὁποῖος μάλιστα εἶχε προφητῆσει καὶ καταστάσεις ἐναντίον τῶν μουσουλμᾶνων Τούρκων, ποὺ εἶναι καταχωρημένες στὸ Ἀλβανικὸ χειρόγρφο;

Ἰδοὺ πόσο παλιότερα ἔχει καταγραφῆ ἡ προφητεία αὐτὴ [β'δ) Ἀλβ.] ἀπὸ τὴν 90 Καντ., ἡ ὁποῖα βέβαια καὶ αὐτὴ βασίζεται ἐς κώδικες κ.λπ. Ἀκόμη, πὺς λέγει ὁ κ. Μενουνοῦ πὺς τῆς Διδάχῆς τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ, τῆς ὁποῖας ἔχει καταχωρησθῆ στὸ βιβλίο του, δὲν βρῆκε τίποτε περὶ Πάπα;

Ὅταν ὁ Ἅγιος Κοσμάς διδάσκει ὅτι γιὰ τῆς ἀμαρτίες τῶν χριστιανῶν τῶν Βυζαντινῶν κράτους, ὁ Θεὸς ἀφαίρεισὲ τὸ βασίλει